

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **K. R.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Karlem Mazzolini
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2023, č. j. KUUK/126025/2023/DS/FD,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2023, č. j. KUUK/126025/2023/DS/FD, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 10. 2. 2023, č. j. MgMT/138405/2022, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a podle § 16 odst. 2 zákona 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 3. 2024 (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), jichž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 4. 5. 2022 v 16:20 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, reg. zn. X (dále jen „vozidlo“), v Košťanech na křižovatce ulic Nechybova a Hornická, při odbočování vlevo ve směru k ulici Školní, nejel s vozidlem vpravo, při pravém okraji pozemní komunikace, v důsledku čehož ohrozil vozidlo Policie České republiky, tovární značky Škoda, reg. zn. X, přijíždějící ke křižovatce z ulice Školní. Zároveň nepředložil na výzvu příslušníka policie zelenou kartu. Za spáchání uvedených přestupků magistrát podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu v souladu s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložil žalobci pokutu ve výši 1 700 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nesrozumitelnosti, vnitřní rozpornosti a nepřesvědčivosti skutkových zjištění ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť je dle popisu skutku postihován za jednání, které odpovídá pravidlu silničního provozu podle § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu.
3. Namítl, že napadené rozhodnutí je založeno na nedostatečně a nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Skutkové závěry jsou dle jeho názoru nejasné a nepřesvědčivé. Konstatoval, že je mu kladeno za vinu, že se při průjezdu křižovatkou nedržel vpravo. Z popisu skutku však vyplývá, že na křižovatce měl odbočovat vlevo, ačkoliv tvar křižovatky odpovídá v podstatě rovnému průjezdu, tedy pokračování v přímém směru, s čímž korespondují i dodatkové značky značení křižovatky. Dle žalobce není zřejmé, proč je mu kladeno za vinu, že když odbočoval doleva, že se při průjezdu křižovatkou nedržel vpravo. Při odbočování vlevo vyjel z pokračujícího směru vozovky (hlavní ulice se stáčí doprava) a najel si směrem doleva (ke středu vozovky) tak, aby zajistil průjezd kolem pravého boku svého vozidla vozidlům pokračujícím po hlavní silnici. Toto chování je upraveno v § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu.
4. Žalobce uvedl, že pokud je mu kladeno za vinu, že při průjezdu křižovatkou tzv. říznul, čímž měl ohrozit či omezit protijedoucí vozidlo policie, tak tento skutkový děj nevyplývá z připojené dokumentace, zejména z fotodokumentace pozice vozidel až po jejich zastavení po průjezdu křižovatkou. Dle žalobce o průběhu přestupku existují dva zcela protichůdné a rovnocenné důkazy, tedy jeho výpověď a výpověď policisty, který nebyl náhodným svědkem, ale účastníkem předmětné dopravní situace. Poznamenal, že výpovědi policisty by neměl být automaticky propůjčován punc nezpochybnitelné pravdivosti a správnosti, což se ale s ohledem na neexistenci jiných důkazů ve správním spise fakticky stalo.
5. Dále namítl, že správní orgány ve svých rozhodnutích operovaly s tvrzením, že v protokolu výslovně uvedl, že pozice vozidel zachycená na fotografii odpovídá koncové pozici vozidel po jejich zastavení. Současně však uvedly, že žalobce po zastavení se svým vozidlem ještě popojel, a toto tvrzení žalovaného je tedy účelově nepravdivé. Žalobce konstatoval, že průběh skutku nemůže být odvozen ze zachyceného postavení vozidel až po jejich zastavení. Rozpor v otázce, zda po přejetí křižovatky zůstal okamžitě stát či nikoli, označil žalobce za marginální. Připomněl, že v protokolu o ústním jednání uvedl, že po přejetí křižovatkou zůstal stát, ale poté uvedl, že se svým vozidlem couvl, aby mohl vystoupit. Toto tvrzení rovněž koresponduje s výpovědí svědka prap. K., dle které se vozidlo po zastavení po

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

průjezdu křižovatkou dalo do pohybu. Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil údajný rozpor ve výpovědích do té míry, že znehodnotil vypovídající hodnotu a věrohodnost jeho výpovědi.

6. Žalobce rovněž namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu absence řádného odůvodnění přestupku podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Uvedl, že z jeho výpovědi vyplývá, že zelenou kartu u sebe měl, ale nedokázal ji okamžitě nalézt při předložení ostatní dokladů. Popřel, že by na výzvu policisty uvedl, že ji nemá a její předložení bezdůvodně neodepřel, naopak prokazoval maximální možnou součinnost. Žalobce sdělil, že policista mu neumožnil její následné předložení, čímž zmařil jeho součinnost. Dle žalobce se správní orgány omezily na zcela lakonické konstatování, že žalobce u sebe zelenou kartu neměl, čímž přisvědčily výpovědi policisty v postavení svědka, aniž odůvodnily, proč se s touto výpovědí ztotožnily. Namítl, že tento závěr je nepřezkoumatelný a rovněž není podepřen žádným faktickým skutkovým zjištěním.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření shrnul průběh správního řízení a konstatoval, že na základě svědecké výpovědi a fotodokumentace nebyl způsob projetí křižovatky žalobcem správný. Žalobce ohrozil vozidlo policie, které bylo nuceno prudce brzdit, aby nedošlo ke kolizi. Dodal, že na základě tvaru křižovatky se měl žalobce držet při pravém okraji pozemní komunikace, čímž by zabránil ohrožení a možné kolizi s vozidlem policie. S ohledem na žalobní námitky uvedl, že k pořízeným důkazům se dostatečně vyjádřil na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný poznamenal, že neměl důvod zpochybňovat výpověď policisty, který na rozdíl od žalobce nemá na věci osobní zájem. K fotografii uvedl, že sám žalobce při ústním jednání uvedl, že jeho vozidlo je na fotografii zachyceno v konečném postavení. Odmítl nařčení, že by účelově vyhledával zdánlivé nesprávnosti ve výpovědi žalobce, aby snížil její hodnotu. Pouze konstatoval fakta z protokolu o ústním jednání ze dne 9. 11. 2022. K námitce týkající se zelené karty uvedl, že se k tomuto již vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Dodal, že žalobci není kladeno za vinu, že u sebe zelenou kartu neměl, nýbrž to, že ji na výzvu nepředložil, což vyplynulo z podkladů pro vydání rozhodnutí a ze svědecké výpovědi, kterou magistrát i žalovaný považovali za věrohodnou. Dle žalovaného nebyla svědecká výpověď zasahujícího policisty prokazatelně zpochybněna, a to ani ze strany žalobce, a bylo ji tak možné použít v rámci dokazování. K tomuto odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. As 19/2007-121 a ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Žaloba není důvodná.
10. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že závěr o spáchání přestupku podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla není odůvodněný.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
12. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Z rozhodnutí rovněž musí být zjistitelné, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47).
13. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Podstatné je, aby se správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění správního rozhodnutí.
14. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu I. stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
15. Výše uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažoval a

proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Prostý nesouhlas žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ať už pro nedostatek důvodů, nebo nesrozumitelnost.

16. Pokud jde o odůvodnění závěru o spáchání přestupku podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, soud uvádí, že tomuto přestupku se věnoval magistrát na str. 5 svého rozhodnutí, kde uvedl, že skutečnost, že žalobce při kontrole hlídce policie nepředložil zelenou kartu, vyplývá z oznámení o přestupku a ze svědecké výpovědi policisty. Svědeckou výpověď policisty se pak podrobně zabýval též žalovaný na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný mimo jiné uvedl, že neexistují důvodné pochybnosti o nestrannosti zasahujícího policisty, neboť jeho výpověď není v rozporu se skutečnostmi obsaženými ve správním spise a je rovněž podpořena fotodokumentací. Z výše uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že správní orgány svůj závěr o spáchání předmětného přestupku dostatečně zdůvodnily.
17. Podle § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu se na pozemní komunikaci jezdí vpravo, a pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, při pravém okraji vozovky, pokud není stanoveno jinak.
18. Podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti. Podle odst. 3 věty druhé tohoto ustanovení se řidič před odbočováním vlevo musí zařadit co nejdále vlevo v části vozovky určené pro jeho směr jízdy s ohledem na rozměry vozidla nebo nákladu a šířku vozovky. Odbočují-li řidiči protijedoucích vozidel vlevo, vyhybají se vlevo.
19. Podle § 30 odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že znamení o změně směru jízdy musí řidič dávat kromě případů uvedených v jednotlivých ustanoveních také vždy při změně směru jízdy, vybočování z něho, nebo jestliže to vyžaduje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
20. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
21. Podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla se fyzická osoba jako řidič vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu.
22. Podle § 17 odst. 1 téhož zákona platí, že při provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky. To neplatí pro řidiče vozidla s výjimkou z pojištění odpovědnosti a řidiče cizozemského vozidla, jehož pojištění odpovědnosti je zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu.
23. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 9. 5. 2022 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, územním odborem Teplice, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 4. 5. 2022, fotografie zachycující postavení vozidel, plánek místa přestupku a mapa s vyznačeným místem přestupku. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupků dopustit tím, že dne 4. 5. 2022 v 16:20 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky X, v Košťanech na křižovatce ulic Nechybova a Hornická, při odbočování vlevo ve směru k ulici Školní, nejel s vozidlem vpravo, při pravém

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

okraji pozemní komunikace, v důsledku čehož ohrozil vozidlo Policie České republiky, tovární značky Škoda, registrační značky X, přijíždějící ke křižovatce z ulice Školní. Zároveň nepředložil na výzvu příslušníka policie zelenou kartu.

24. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 10. 8. 2022 vydal magistrát příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedených přestupků. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor. Následně dne 9. 11. 2022 proběhlo ve věci ústní jednání, jehož se účastnil žalobce a v rámci něhož byla provedena výpověď svědka prap. T. K. Dne 10. 2. 2023 vydal magistrát prvostupňové rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedených přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
25. Dále se soud zabýval souborem námitek uplatněných ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu.
26. K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu soud považuje nejprve za vhodné uvést, že u přestupků prokazovaných pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku. Z toho důvodu je v těchto případech třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86), a tedy i na věrohodnost svědecké výpovědi policistů. Tu mohou mimo jiné snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené například způsobem jejich hodnocení a odměňování. Nedostatku nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).
27. V projednávané věci ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by zasahující policista měl vůči žalobci postupovat šikanózně, přehnaně horlivě či předpojatě (např. zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla žalobce). Jeho podjatost z jiného důvodu žalobce netvrdil. Soud rovněž konstatuje, že výpověď policisty korespondovala s dalšími podklady ve správním spisu.
28. V této souvislosti soud poznamenává, že oznámení o přestupku, úřední záznam a výpověď zasahujícího policisty jsou podklady, které pochází všechny z jednoho zdroje, tedy od zasahujícího policisty. Jsou-li však vzájemně souladné a nevyskytují-li se v nich rozpory, může se jednat o indicii, že popisované jednání se skutečně stalo tak, jak tyto materiály zachycují. Ostatně dle konstantní judikatury správních soudů je možné prokázat spáchání přestupku pouze na základě těchto „trojjediných“ podkladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37). Soud dále zdůrazňuje, že výše uvedené podklady (oznámení o přestupku, úřední záznam a výpověď zasahujícího policisty) jsou rovněž v souladu s fotografií vozidel i plánek místa přestupku. Soud uzavírá, že v daném případě byl skutkový stav správními orgány zjištěn dostatečně, na základě věrohodných podkladů. Soud rovněž neshledal, že by skutková zjištění byla nesrozumitelná či vnitřně rozporná.
29. Na základě obsahu správního spisu vzal soud za nesporné, že dodatkové tabulky u dopravního značení odpovídají tomu, jak je žalobce uvedl v rámci odvolání. Na dodatkové tabulce umístěné ze směru jízdy žalobce je uvedeno, že hlavní silnice pokračuje (zatačí)

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vpravo, a směrem rovně se na ni napojuje vedlejší komunikace. Jinými slovy vedlejší komunikace se na hlavní napojuje z levé strany ve směru jízdy vozidla žalobce v době žalobci vytýkanému přestupkovému jednání. Z plánu a z mapy místa přestupku je však rovněž zřejmé, že předmětná křižovatka nemá zcela obvyklý tvar, při kterém by vedlejší komunikace na hlavní navazovala na začátku zatáčky a umožňovala vozidlům odbočujícím z hlavní komunikace na vedlejší jet přímo rovně. Z výše uvedených pokladů, jakož i z fotografie vozidel vyplývá, že vedlejší komunikace se na hlavní napojuje až v polovině zatáčky.

30. Hlavní pozemní komunikace (tedy ulice Hornická/Nechybova) pokračovala za danou křižovatkou vpravo, žalobce tedy při odbočování na vedlejší pozemní komunikaci (tedy ulice Hornická/Školní) měnil směr jízdy, a proto byl dle § 30 odst. 1 zákona o silničním provozu povinen dávat znamení o změně směru jízdy. Znamení o změně směru jízdy měl žalobce dát i proto, že to vyžadovala bezpečnost silničního provozu; bylo nutné dát ostatním účastníkům provozu, ať už by jeli ve směru či proti směru jízdy žalobce, znamení o změnu směru jízdy (použít blinkr). Již jenom z těchto důvodů měl žalobce při opouštění hlavní komunikace užít znamení o změně směru jízdy. Nicméně fakt, zda žalobce použil, nebo nepoužil znamení o změně směru jízdy, není podstatný, neboť za jeho nepoužití nebyl sankcionován.
31. Podstatné je, zda žalobce při nájezdu z hlavní komunikace najel na vedlejší komunikaci při pravém okraji vedlejší komunikace, na kterou se z hlavní komunikace napojil. Z tohoto jednání byl totiž žalobce uznán vinným z přestupku. Soud zdůrazňuje, že pro správné opuštění hlavní komunikace (tedy ulice Hornická) ve směru jízdy do vedlejší komunikace (paradoxně také jde o ulici Hornickou) a najetí na předmětnou vedlejší komunikaci bylo v tomto případě nutné si dostatečně tzv. „najet“ tak, aby se řidič následně na vedlejší komunikaci napojil přímo do pravé části této komunikace, a ponechal tak prostor pro zastavení odbočujících vozidel z vedlejší komunikace (ulice Hornická) na hlavní komunikaci, kterou tvoří ulice Hornická a Nechybova. Není tedy možné, aby žalobce jel toliko rovně (jak sám uvedl) či ji „říznul“, aniž by na vedlejší komunikaci (v části navazující na komunikaci hlavní) nechal dostatek prostoru pro bezpečné zastavení vozidel, která se chtějí z vedlejší ulice napojit na hlavní komunikaci a která buď již v křižovatce stojí, či do křižovatky budou teprve dojíždět. Na základě shora uvedeného je zřejmé, že žalobcem předestřený průběh skutku neodpovídá podkladům obsaženým ve správním spise a konkrétní dopravní situaci v místě přestupku.
32. Naopak soud považuje za logickou výpověď policisty prap. K., který vypověděl, že ze směru z náměstí jelo vozidlo, které odbočovalo z hlavní do vedlejší ulice; než stačil dojet na hranici křižovatky, tak vozidlo žalobce po projetí křižovatkou už mířilo přímo na vozidlo policie. Svědek tak byl nucen nouzově zastavit a vozidlo žalobce také zastavilo, a to před přední částí vozidla policie levou přední částí vozidla, které řídil žalobce. Poté, co vozidlo žalobce bylo zastaveno, se dané vozidlo rozjelo a začalo svědka objíždět a znovu zastavilo až u levé boční části vozidla policie na jeho pokyn.
33. Směrem k námitce žalobce, že průběh skutku nemůže být odvozen z postavení vozidel po jejich zastavení, soud uvádí, že průběh skutku správní orgány nekonstatovaly pouze na základě fotografie vozidel. Pozice vozidel zachycená na fotografii však koresponduje s výpovědí zasahujícího policisty, dle které vozidlo žalobce svým levým předním rohem zastavilo před přední částí vozidla policie. Následně se vozidlo žalobce rozjelo a začalo policejní vozidlo objíždět. Naopak tvrzení žalobce o tom, že po zastavení s vozidlem couvl,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

aby z něj mohl vystoupit, dle soudu neodpovídá pořízené fotografii. Na fotografii stojí policejní vozidlo v blízkosti chodníku (tj. pravého kraje vozovky) a vozidlo žalobce stojí v opačném směru tak, že zadní část vozidla žalobce (levý zadní roh) se nachází v těsné blízkosti od přední části vozidla policie a jeho přední část (levý přední roh) je vzdálena od vozidla policie asi 1 metr. Kola na vozidle žalobce směřují rovně. Vzhledem k pozici vozidel zachycené na fotografii soud neuvěřil tvrzení žalobce, že byl nucen s vozidlem couvnout, aby z něj mohl vystoupit, neboť k tomu měl dostatečný prostor. Naopak couvnutím vozidla žalobce, byť i o malou vzdálenost, by se prostor mezi vozidly zmenšil, nikoli zvětšil. Na základě shora uvedeného je zřejmé, že žalobcem předestřený průběh skutku neodpovídá podkladům obsaženým ve správním spisu a konkrétní dopravní situaci v místě přestupku a je nevěrohodná a vyvrácená svědeckou výpovědí policisty prap. K., fotografií vozidel a plánkem o dopravní situaci.

34. Soud se rovněž neztotožnil s názorem žalobce, že jeho jednání odpovídalo § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle citovaného ustanovení se řidič před odbočováním vlevo musí zařadit co nejdále vlevo v části vozovky určené pro jeho směr jízdy s ohledem na rozměry vozidla nebo nákladu a šířku vozovky (pozn.: potvrzení doplnil zdejší soud). Z fotografie vozidel, plánu místa přestupku, oznámení o přestupku i z výpovědi svědka vyplývá, že žalobce se při odbočování v místě, kde již vozidlem vjížděl na vedlejší komunikaci, nepohyboval v části vozovky určené pro jeho směr jízdy (tedy při pravém okraji vozovky), čímž ohrozil vozidlo policie. Soud současně zdůrazňuje, že pravidlo obsažené v § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu se vztahuje k okamžiku před zahájením odbočování, nikoli na samotné odbočování a zařazení se s vozidlem do jízdního pruhu na vedlejší komunikaci. Není tak důvodné tvrzení žalobce, že je dle popisu skutku postihován za jednání, které odpovídá pravidlu silničního provozu podle § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu.
35. Pokud jde o nepředložení zelené karty, je třeba zdůraznit, že z úředního záznamu ze dne 4. 5. 2022 a ze svědecké výpovědi policisty prap. K. jednoznačně plyne, že žalobce při kontrole tzv. zelenou kartu nepředložil. Soud v tomto směru tyto uvedené důkazy hodnotí jako dostatečné pro závěr, že žalobce na výzvu policisty nepředložil zelenou kartu ke kontrolovanému vozidlu.
36. Pokud jde o samotná tvrzení žalobce ohledně (ne)předložení dokladů ke kontrolovanému vozidlu, lze poukázat na to, že žalobce v odporu ze dne 19. 8. 2022 uvedl, že předložil doklady k jinému vozidlu, a když si to uvědomil, hledal doklady od kontrolovaného vozidla, které však už policista neměl požadovat; z tohoto jeho tvrzení by vyplývalo, že skutečně zelenou kartu při kontrole nepředložil. Následně ve výpovědi dne 9. 11. 2022 však již žalobce vypověděl, že zelenou kartu hledal a našel ji až poté, co mu policista vrátil jím předložené doklady, přičemž mu následně měl policista odvětit, že ho to nezajímá, že to žalobce přijde draho a že bude oznámen magistrátu.
37. Tato poněkud nekonzistentní tvrzení žalobce nejsou dle soudu věrohodná. Soud totiž považuje za stěží uvěřitelné, že by dopravní policista, který ve svědecké výpovědi jednoznačně vypověděl, že žalobce předložil doklady ke kontrolovanému vozidlu (kromě zelené karty) a že kontrolované vozidlo bylo lustrováno v databázích, měl od žalobce přijmout doklady od zcela jiného vozidla (Ford, reg. zn. X), než bylo kontrolované vozidlo, záměny dokladů si vůbec nevšimnout a následně navzdory neodpovídajícím dokladům lustrovat právě kontrolované vozidlo značky Škoda s reg. zn. X. Výše uvedená nevěrohodná

tvrzení žalobce ohledně důvodu nepředložení zelené karty tak nejsou způsobilá zpochybnit úřední záznam ze dne 4. 5. 2022 a svědeckou výpověď policisty prap. K.

38. Soud uzavírá, že skutková podstata přestupku dle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla byla v projednávané věci naplněna. Soud zároveň dodává, že nikdo žalobci nevyčítá, že by neposkytl dostatek součinnosti či že by předložení zelené karty bezdůvodně odepřel. Podstatným je však fakt, že žalobce nebyl při kontrole schopen zelenou kartu nalézt a dne 4. 5. 2022 ji na výzvu policisty předložit. Není tak důvodná námitka žalobce, že závěr o tom, že žalobce nepředložil zelenou kartu, není podepřen žádným faktickým skutkovým zjištěním.
39. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokiem I. rozsudku zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval. Soud proto výrokiem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. května 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.